

Domenico Starnone (Napoli, 1943), pek çoklarına göre çağdaş İtalyan edebiyatının yaşayan en büyük roman ve öykü yazarlarından. Başyapıtlarından *Via Gemito* ile Strega Ödülü'nü kazandı ve Uluslararası Booker Ödülü'ne aday gösterildi; *Şaka* ile Ulusal Kitap Ödülü finalisti oldu. Yazarın insan ilişkilerinin doğasını ustalıkla gözler önüne serdiği *Bağlar*, *Sır* ve *Yanlış Hedef* ise öne çıkan diğer romanlarıdır. Bugüne dek on beşi aşkın çoksatan esere imza atan ve öyküleri *The New Yorker*, *The Paris Review* gibi prestijli mecralarda yayımlanan Starnone; Strega, Napoli, Bagutta ve Campiello gibi İtalya'nın en büyük edebiyat ödüllerine layık görüldü. Eserlerinden birkaçı sinemaya da başarıyla uyarlanan yazar, hayatını Roma'da sürdürüyor.

Eren Cendey, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü mezunudur. Susanna Tamaro'nun bütün yapıtlarının yanı sıra, Umberto Eco, Italo Calvino, Cesare Pavese, Tiziano Terzani, Silvia Avallone, Alberto Moravia, Dino Buzzati, Elena Ferrante, Gianfranco Calligaris, Matteo Saudino, Marlo Morgan, Daria Bignardi, Margaret Mazzantini, Gianluca Gatto, Gianrico Carofiglio, Jhumpa Lahiri, Domenico Starnone, Stefania Auci, Sandro Veronesi, Veronica Raimo gibi yazarların kitaplarını Türkçeye kazandırdı. 14 Mayıs 2024 tarihinde İtalyan edebiyatını Türkçeye kazandırmasını taltif eden İtalyan Cumhurbaşkanı Mattarella tarafından İtalyan Yıldızı Şövalyesi madalyasıyla onurlandırılmıştır.

YANLIŞ HEDEF

Domenico Starnone

Özgün İsmi: Destinazione Errata

© 2025, Domenico Starnone

© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 6

İtalyanca Aslından Çeviren: Eren Cendey

Editör: Alican Saygı Ortanca

Düzeltili: Tuğçe Nida Gökırmak

Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Mayıs 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-92642-5-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Giulio Einaudi Editore S.p.A., Torino aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt

Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 05 99

Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Sertifika No: 80569

Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19

Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com

📞 📧 📱 🌐 📧 tersinekitap

info@tersinekitap.com

Domenico
Starnone

YANLIŞ
HEDEF

Çeviren: Eren Cendey

tersine

CUMARTESİ

1

Pek karmaşık bir öğleden sonrasıydı. Karım Livia erken yaşlanmayla ilgili bir kongreye katılmak üzere Cenova'daydı; üç çocuğumuzun (on aylık, üç ve beş yaşındalar) kendi gereksinimleri vardı; benim tarafımdaysa, birlikte Mimar Sarcante'nin serüvenleri hakkında senaryo yazdığımız Claudia rahat vermiyordu. Giulio'nun bezleri ya da Nilde'nin en sevdiği bebeği veya ne bileyim Sara'nın bileziğini bulamadığımda Livia'ya mesaj atıp soruyordum; şayet Claudia yazmakta olduğu sahnelerle ilgili bilgiye gereksinim duyarsa notlarımı karıştırıyor, bir iki kitaba bakıyor, ona adları, tarihleri, gereken bilgileri gönderiyordum. Derken öyle bir an oldu ki, Nilde bisküvileri bittiği ve yenilerini istediği için ağlamaya başladı, Claudia mimar hanımın yeni sevgilisine hangi adı seçtiğimizi hatırlayamadı, karımsa konferansta konuşma sırası kendisine gelmiş olmasına rağmen sabırla yanıtladı: Yeni bisküvi paketi lavabonun altındaki çekmedeydi; ben –birkaç saniye sürdü ama bir kader ânı olup çıktı– Claudia'ya karakterin adının Tea olduğunu yazarken karıma da minnetle teşekkür ettim ve “Seni seviyorum” yazdım, sonrasında kendimi bisküvi konusuna yoğunlaştırıp Nilde'ye bir tane verdim, o da şimdilik sakinleşti. Ama sonra –eh evet; sonra– acımasız sonuç ortaya çıktı. Karım bana, “Kim bu Tea?” diye sorduktan bir iki saniye sonra Claudia'nın coşkulu bir gülen yüz ve iki kırmızı kalpli iletisi geldi: Nihayet kararını verdin demek, ben de seni seviyorum.

Saniyeler ağır mı ağır aktı, ne yapmışım ben! Giulio ağlıyordu, Nilde biraz daha bisküvi istiyor ve emirlerini yerine getirmekte geciktiğim için protesto amacıyla yatağın altına süzülüyordu, Sara yeşil keçeli kalemini bulamasa da yüzünü asıp resim yapmaya girişmişti. Bu sefer üçünü de görmezden geldim ve tüm dikkatimi cep telefonuma yoğunlaştırdım. Sakin ol, dedim kendime, bu sadece basit bir karışıklık. Fakat karışıklık olsa da olmasa da tepki vermem gerekiyordu, kendimi düzeltmekte geciktikçe durum daha da beter bir hal alıyordu; hemen çare bulmalıyım. Karımla iş kolaydı: Yanlış oldu, mesajım Claudia'ya, bir kahramanın adını sormuştu. İyi de iş arkadaşşıma ne yazacaktım? *Ben de seni seviyorum* cümlesinin harflerine dikmişim gözlerimi ve kesinlikle inanamıyordum. Yoksa inanıyor muydum? Müşterek dostumuz, oldukça yaşlı ve deneyimli, sözüne güvenilir, görüşü kuvvetli Carlo daha birkaç hafta önce kesinlikle şaka barındırmayan, hatta biraz hüzünlü ses tonuyla bana şöyle demişti: “Seni ne çok arzuluyor o kadın, bir bilsen.” Ben se gülererek, “Ne diyorsun sen, Claudia'nın en büyük arzusu benim biraz daha fazla çalışmam,” diye karşılık verirken sözleri bir kulağımdan girip ötekenden çıkmıştı. Demek ki Carlo'nun her zamanki gibi gerçeği gördüğünü kabullenmeliydim; hemen şöyle bir mesaj yazdım: “Özür dilerim Claudia, mesaj karımaydı, onu isteyken her rahatsız ettiğimde, öfkelenmesin diye her zaman bir ‘seni seviyorum’ eklerim.”

Zihnimde, çoğunlukla birlikte çalıştığımız küçük odada beklemede olan kadın silueti net bir biçimde belirdi ve onun her zamanki kitap yığılı masasında oturduğunu, elinde telefonunu tuttuğunu ve birkaç saniye sonra başka tutkulu sözler almayı umut ettiğini görür gibiydim. Kendimi suçlu hissettim. Bir şey yokmuş gibi davranıp konuyu iki özensiz sözle kapatamazdım. Claudia'nın nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyordum, baştan çıkarıcı, cilveli, laubali numarala-

ra başvuracak biri değildi. İlişkimizin hiçbir ânında ne ben-
den ne ondan yana şaka olarak bile olsa duygusal bir eğilim
sergilenmişti. Nerede kalmış gülen yüzler, kırmızı kalpler; en
azından bana hiç yollamamıştı bunları. Bana bu şekilde kar-
şılık veriyse, hiçbir şey olmamış gibi sıyrılamazdım.

Ne var ki çocuklar dalgınlaştığımı fark edip dikkatimi
çekmek için anlamsız şeyler yapmaya başladıklarında, Clau-
dia'nın *-nihayet kararımı verdin demek, ben de seni seviyo-
rum-* mesajının esprisine kanmış gibi yapıp gibi alaycı bir
havaya girerek, onun yaptığı yanlışlığı idrak edip bu konuda
şakalaşan biri gibi davranabilirdim. Sonunda şöyle yazmayı
düşündüm: Benimle alay etmekte haklısın, ne aptalım, özür
dilerim, seni seviyorum ifadesi elbette Livia içindi. Ama bu
yöntem de yetersiz göründü gözüme. Claudia yazı konusun-
da o kadar mahirdi ki böyle sıradan bir seni seviyorum me-
sajına karşılık, tartışmasız ironik içerikli bir cümle kurma-
ya özen gösterirdi. İyi de o böyle bir konuda şaka yapacak
biri miydi? Bana soğuk tavrıyla şöyle diyebilirdi: İki senedir
neredeyse her gün görüşüyoruz ve benimle ilgili hiçbir şey
anlamadın. Tepemi attıran çocuklarım yüzünden en iyisinin
yanıt vermemek olduğuna karar verip telefonu kitaplığın
Nilde'nin iskemleye tırmansa bile ulaşamayacağı yüksek bir
rafına koymak üzereydim ki yeniden fikir değiştirdim. Yanıt
vermezsem onu daha da fazla incitirim, dedim. Gönülsüzce
de olsa minik bir gülen yüz imgesinde karar kıldım.